

Sygn. akt *XII K 195/16*

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie w XII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Stasiów

Protokolant: Paulina Łuczyńska

w obecności prokuratora Ewy Żochowskiej

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2016 r.

sprawy

S. S. (1), syna M. i Z. z d. K., urodzonego w dniu (...) w W.

skazanego prawomocnymi wyrokami

1. **wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi w Warszawie z dnia 5 lipca 2005 r. sygn. akt III K 1078/05** za czyn z art. 270 § 1 k.k. popełniony w dniu 14 marca 2005 r. na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności;

2. **Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 17 sierpnia 2006 r. sygn. akt II K 156/06** za czyn z art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 310 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 310 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w dniu 13 kwietnia 2006 r. – na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 k.k. na karę 160 stawek dziennych grzywny po 10 złotych jedna stawka dzienna, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono skazanemu na okres próby 4 lat, zaś na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 13 kwietnia 2006 r. do dnia 1 lipca 2006 r. przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności jest równy dwóm stawkom dziennym grzywny; prawomocnym postanowieniem z dnia 31 października 2008 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Pragi Północ w Warszawie (sygn. akt IV Ko 1195/08) zarządził wobec skazanego wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 13 kwietnia 2006 r. do dnia 17 sierpnia 2006 r.;

3. **Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi Północ w Warszawie z dnia 18 marca 2008 r. sygn. IV K 627/07** utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 4 grudnia 2008 r. (sygn. akt VI Ka 807/08) za ciąg dwóch przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełnionych w dniu 7 lutego 2007 r. na karę – wymierzoną na podstawie art. 91 § 1 k.k. – 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono skazanemu na okres próby lat 5; prawomocnym postanowieniem z dnia 4 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Pragi Północ w Warszawie (sygn. akt IV Ko 852/13) zarządził wobec skazanego wykonanie kary pozbawienia wolności;

4. **Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 16 grudnia 2008 r. sygn. akt V K 4/08** za czyn z art. 158 § 1 k.k. popełniony w dniu 6 października 2007 r. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 06 października 2007 r. do dnia 16 grudnia 2008 r.;

5. **Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi Północ w Warszawie z dnia 29 lipca 2010 r. sygn. akt IV K 429/09**, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 4 marca 2011 r. (sygn. akt VI Ka 1196/10) za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 13 stycznia 2009 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 15 stycznia 2010 r. oraz od dnia 11 kwietnia 2010 r. do dnia 11 czerwca 2010 r.;

6. **Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 kwietnia 2012 r. sygn. akt VIII K 327/10** utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 marca 2013 r. (sygn. akt II AKa 45/13) za czyn popełniony w dniu 6 stycznia 2010 r. z art. 280 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 k.k. na karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 9 września 2010 r. do dnia 26 kwietnia 2012 r.;

7. **Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 19 marca 2013 r. sygn. akt X K 1229/12** za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 5 listopada 2012 r. na karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych po 50 złotych każda, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 05 listopada 2012 r. jako równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny; prawomocnym postanowieniem z dnia 5 maja 2016 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie (sygn. akt X Ko 256/16) zarządził wobec skazanego wykonanie zastępczej kary 7 dni pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę;

8. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe z dnia 13 maja 2016 r. w sprawie IV K 238/16** za czyn z art. 242 § 3 k.k. popełniony w okresie od 24 sierpnia 2014 r. do 26 października 2015 r. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;

9. **Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 lipca 2016 r. w sprawie XII K 69/16** połączono kary orzeczone wyrokami opisanymi w pkt 3 i 4 niniejszego wyroku i wymierzono karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary orzeczone wyrokami opisanymi w pkt 5 i 6 niniejszego wyroku i wymierzono karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności zaliczając jednocześnie na poczet tych kar okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach jednostkowych

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie XII K 69/16 i wymierza skazanemu karę łączną 5 (pięciu) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I wyroku kary łącznej zalicza skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie XII K 69/16:

a. od dnia 6 października 2007 r. do dnia 16 grudnia 2008 r.,

b. dzień 15 stycznia 2010 r.,

c. od dnia 11 kwietnia 2010 r. do dnia 14 kwietnia 2010 r.,

d. od dnia 14 kwietnia 2010 r. do dnia 22 kwietnia 2010 r.,

e. od dnia 18 grudnia 2011 r. do dnia 30 grudnia 2011 r.,

f. od dnia 30 grudnia 2011 r. do dnia 26 czerwca 2012 r.,

g. od dnia 18 lipca 2013 r. do dnia 19 lutego 2014 r.,

h. od dnia 30 września 2015 r. do dnia 28 lipca 2016 r.,

i. od dnia 26 września 2016 r. do dnia 30 listopada 2016 r.

II. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego umarza;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. A. kwotę 240 (dwustu czterdziestu) złotych plus VAT za obronę z urzędu skazanego;

IV. zwalnia skazanego od kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt **XII K 195/16**

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 9 września 2016 r. tutejszy sąd wszczął z urzędu postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego S. S. (1) (k. 1). Następnie do sprawy dołączono sprawy o sygn. akt XII K 200/16 i XII K 233/16 tutejszego sądu, albowiem dotyczyły wydania wyroku łącznego wobec tego samego skazanego.

Postanowieniem z dnia 28 września 2016 r. sąd umorzył postępowanie z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego, tj. na podstawie art. 572 k.p.k. Na skutek wniesionego przez skazanego zażalenia, postanowieniem z dnia 20 października 2016 r. sąd w trybie art. 463 § 1 k.p.k. uchylił orzeczenie o umorzeniu postępowania i wyznaczył termin rozprawy o wydanie wyroku łącznego.

Podczas rozprawy głównej 30 listopada 2016 r. prokurator wniósł o umorzenie postępowania z uwagi na wystąpienie negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Obrońca wniósł z kolei o wydanie wyroku łącznego na zasadach pełnej absorpcji zgodnie z wnioskiem skazanego oraz o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy sąd ustalił, co następuje.

S. S. (1) został skazany prawomocnymi wyrokami jak w komparycji wyroku.

Skazany przebywa obecnie w zakładzie karnym od dnia 18 lipca 2013 r. Był trzykrotnie nagradzany za zaangażowanie się w prace społeczne na rzecz oddziału mieszkalnego, trzykrotnie karany dyscyplinarnie za demonstracyjne kwestionowanie poleceń przełożonego i wulgarnie zachowanie. W stopniu właściwym przestrzega dyscypliny w jednostce. Wobec przełożonych prezentuje postawę generalnie regulaminową, ale gdy ich decyzje są niezgodne z jego oczekiwaniami, potrafi być roszczeniowy, wulgarny, obraża funkcjonariuszy. Jest silnie związany z podkulturą przestępczą, nakłania innych do przystąpienia do niej. Nie jest zatrudniony z uwagi na brak etatów, nie wykazuje chęci zatrudnienia na rzecz zakładu karnego. Stara się o podniesienie kwalifikacji zawodowych. Utrzymuje kontakt zewnętrzny z przyjacielem. Uczestniczy w zajęciach kulturalno-oświatowych oraz sportowych, korzysta z biblioteki i gra w tenisa stołowego. Nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Jego zachowanie oceniono jako dostateczne.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów zaliczonych w poczet materiału dowodowego: opinii o skazanym, danych o karalności, a także orzeczeń z akt spraw jednostkowych badanych przez sąd.

Sąd zważył, co następuje.

W przedmiotowej sprawie sąd początkowo umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego S. na podstawie art. 572 k.p.k., a następnie, po uchyleniu tego orzeczenia wydał wyrok. Sytuacja prawna skazanego była w obu przypadkach (na dzień wydawania postanowienia o umorzeniu i na dzień wyrokowania w tej sprawie) taka

sama, a zatem wyjaśnienia wymaga zmiana stanowiska sądu. Aktualność w sprawie zachowuje część argumentacji powołanej w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu postępowania, a zatem zasadnym jest przytoczenie fragmentu tamtego uzasadnienia w zakresie rozważań o kwestiach intertemporalnych.

W sprawie niniejszej rozważenia wymagała sytuacja skazanego w dwóch wypadkach. Sąd w tym składzie stoi bowiem na stanowisku, że w sytuacji, gdy wobec skazanego zapadły wyroki, które uprawomocniły się przed 1 lipca 2015 r., jak i po tej dacie, to pomimo treści art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) zastosowanie znajduje art. 4 § 1 k.k. pozwalający we wskazanej sytuacji na wybór korzystniejszego dla skazanego reżimu wymierzania kary łącznej.

Jeżeli zatem sąd podjąłby decyzję o orzekaniu w oparciu o stare przepisy, tj. obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 r., doszłoby do sytuacji, w której wobec skazanego zapadł już wyrok łączny (z dnia 21 lipca 2016 r. w sprawie XII K 69/16) zaś najnowsze skazanie - Sadu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w sprawie IV K 238/16 - nie mogłoby wyroku tego wzruszyć. Skazanie to dotyczyło bowiem tzw. niepowrotu z przerwy w odbywaniu kary w okresie od 24 sierpnia 2014 r. do 26 października 2015 r., tj. po dacie każdego z wyroków jednostkowych z pkt 1-7. We wspomnianym wyroku łącznym sąd badał zaś już wszystkie skazania jednostkowe prócz wyroku w sprawie IV K 238/16. Nie byłoby w tej sytuacji podstawy do wydawania nowego wyroku łącznego z uwagi na brak przesłanki czasowej z art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r.

W przypadku orzekania w oparciu o ustawę nową, tj. obowiązującą od dnia 1 lipca 2015 r., należałoby kierować się tym, które kary podlegają obecnie wykonaniu. Do dnia 26 września 2016 r. wykonywana wobec skazanego była kara ze sprawy IV K 238/16. W dalszej kolejności wykonaniu podlegać będą kary orzeczone wyrokiem łącznym w sprawie XII K 69/16 i zastępcza kara pozbawienia wolności ze sprawy X K 1229/12. Ta ostatnia jako kara zastępcza z karami podstawowymi łączeniu nie podlega, albowiem nie jest to kara tego samego rodzaju co pozbawienie wolności.

Połączenie kar ze spraw IV K 238/16 i XII K 69/16 nie jest z kolei możliwe z uwagi na treść art. 85 § 3 i 3a k.k., z których wynika, że kara jednostkowa wymierzona za czyn popełniony w trakcie wykonywania innej kary pozbawienia wolności nie podlega łączeniu z tą karą oraz karą łączną, którą zostałaby następnie objęta. W przypadku skazanego zachodzi taka właśnie sytuacja, albowiem przestępstwa niepowrotu z przerwy dopuścił się właśnie w trakcie wykonywania jednej z kar jednostkowych (ze sprawy VIII K 327/10), która potem stała się podstawą wymierzenia kary łącznej 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności (w sprawie XII K 69/16). Niemożliwe jest także połączenie kary ze sprawy IV K 238/16 z karą 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności ze sprawy XII K 69/16, gdyż przed dniem orzekania w sprawie o wydanie wyroku łącznego kara ze sprawy IV K 238/16 została wykonana. Zaznaczyć w tym miejscu jedynie na marginesie należy, że przyjęcie takiego stanowiska skazany może poczytać jako dla niego niekorzystne, gdyż odpada możliwość połączenia jednej z kar. Zgodnie z dominującym w ostatnim czasie w orzecznictwie stanowiskiem wydanie wobec skazanego wyroku łącznego nie obliguje jednak sądu do łączenia kar wyłącznie na korzyść skazanego i nie musi takich skutków odnosić, a zatem może zdarzyć się tak, że wydanie wyroku łącznego sytuację skazanego pogorszy. Nie sposób wobec tego czynić z powyższego sądowni zarzutu, jeżeli połączenie kar nastąpiło w zgodzie z obowiązującymi w tym przedmiocie przepisami prawa materialnego.

W tej sytuacji ponownego rozważenia przez sąd wymagała możliwość połączenia w wyroku łącznym tylko kar łącznych pozbawienia wolności z wyroku łącznego w sprawie XII K 69/16 jako jedynych z wymierzonych skazanemu S. podlegających obecnie wykonaniu. Sąd, rozstrzygając tę kwestię, nie podzielił stanowiska prokuratora, że w sprawie zachodzi przesłanka powagi rzeczy osądzonej. Zauważyć się godzi, że sytuacja prawna skazanego na dzień wydawania wyroku łącznego w sprawie XII K 69/16 i na dzień wyrokowania w tej sprawie była odmienna. Wydając wyrok w sprawie XII K 69/16 sąd badał możliwość połączenia kar jednostkowych wymierzonych wyrokami z pkt 1-7 komparycji wyroku. Na skutek tego wyroku wykonaniu podlegają dwie kary łączne. Wyrokując w tej sprawie sąd badał możliwość połączenia już nie kar jednostkowych, a kar łącznych (które są przecież innymi karami). Sąd dał prymat wykładni literalnej art. 85 i uznał, że w sytuacji, gdy wobec skazanego wykonywane są dwie kary łączne, nawet wymierzone wyrokiem łącznym, sąd nie jest zwolniony z obowiązku wydania wyroku łącznego.

Sąd wymierzył skazanemu karę łączną 5 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem na zasadzie kumulacji. Dokonał tego w oparciu o przesłanki wymiaru kary określone w art. 85a k.k., tj. cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie sądu tylko kara wymierzona na zasadzie kumulacji jest w stanie poczynić zadość tym wymogom. Wpływa na to przede wszystkim opinia o skazanym nadesłana z zakładu karnego. Ogólna ocena zachowania skazanego ujęta została jako dostateczna, jednakże ze szczegółowego opisu wynika, że oskarżony ciągle identyfikuje się z podkulturą przestępczą, a nawet namawia innych do przystąpienia do niej. Okoliczność ta wpływa na wymiar kary w sposób wyraźnie niekorzystny, skoro kara ma spełniać cele zachowawcze i wychowawcze wobec skazanego. Świadczy to bowiem, że proces resocjalizacji skazanego ciągle się nie zakończył, a nadto konieczne jest dalsze izolowanie go od społeczeństwa, skoro nie odcina się od przestępczej przeszłości. Nie sposób nadać nadmiernego znaczenia trzykrotnemu nagrodzeniu S. S. (1), skoro został on również trzykrotnie ukarany dyscyplinarnie. Zgodnie z cytowanym przepisem sąd bierze przy wymiarze kary pod uwagę „przede wszystkim” wskazane przesłanki, a zatem katalog okoliczności rzutujących na wymiar kary nie jest zamknięty. Sąd wziął zatem pod uwagę także popełnienie przez oskarżonego przestępstwa z art. 242 § 3 k.k. w trakcie odbywania kary w sprawie VIII K 327/10, co stanowiło kolejny argument za uznaniem, że ma on niezmiennie lekceważący stosunek do porządku prawnego. W końcu zaznaczyć należy, że w wyroku łącznym w sprawie XII K 69/16 sąd orzekł w taki sposób, że wymierzając kary łączne, realnie zmniejszył dolegliwości wynikające z wykonywania kar jednostkowych i nie ujawniły się powody rodzące taką konieczność ponownie.

Konkludując sąd pragnie podkreślić, że dostrzega, iż wydanie kolejnego wyroku łącznego nie zmieniło sytuacji skazanego, jednakże z uwagi na brzmienie art. 85 k.k. obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 r. był zobligowany to uczynić.

Na podstawie art. 577 k.p.k., na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono okresy pozbawienia wolności w sprawach nią objętych. Na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono postępowanie w pozostałym zakresie z przyczyn wyjaśnionych powyżej.

Na podstawie art. art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i § 17 ust. 5 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu (Dz.U. 2015 poz. 1805) przyznano adwokat S. A. kwotę 240 zł. powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za świadczoną nieodpłatnie pomoc prawną z urzędu skazanemu S. S. (1).

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., w związku z sytuacją finansową skazanego zwolnił go od zapłaty kosztów, obciążając nimi Skarb Państwa.

Mając wszystko powyższe na uwadze, orzeczono jak w wyroku.